

Всички се вторачихъ къмъ тая посока. Изъ между дърветата, въ които извиваше пътя, показахъ се двама души.

— Конници! викна скръбно Огняновъ.

— Не сж нашитѣ, каза Спирдончето.

— Нашитѣ сж пѣшаци, забѣлѣжи Остенътъ.

— Майка имъ стара!...

Огняновъ бѣше развълнуванъ и сърдитъ; той продължаваше да гледа вторачено двамата конника, които вървѣхъ успоредно изъ пътя. Тѣ приближихъ на стотина раскрача разстояние.

— Нашитѣ сж! каза той радостно. — Нашитѣ?

— Тѣ сж, познахъ ги по ямурлуцитѣ и по лицата... Едноокия върви отъ оная страна...

Всичкитѣ, съ пушки готови, се взирахъ къмъ двѣтѣ зашпета, които продължавахъ да приближаватъ спокойно насамъ.

— Азъ познахъ пѣкъ коня на Цанка, каза Спирдончето.

— А другиятъ е моятъ, прибави Огняновъ.

— Зели сж ги на сила.

Но радостта на Огнянова се намали веднага: той сега видѣ, че турцитѣ могатъ да избѣгнатъ лесно... Значи, на открито и съ ножове не може да се дѣйствува: трѣба изъ пусията, съ пушкитѣ, а гърмежътъ бѣше прѣдателско нѣщо. Па и конетѣ бѣхъ голѣма бѣда...

— Каквото стане да стане, попушнихъ си Огняновъ.

— Съ пушкитѣ!

— Юнаци, внимавайте, гледайте началото да бѣде сполука...

— Кога дойдхтъ до брѣста ще гръмнемъ, каза Остенътъ.

— Азъ зимамъ едноокия, каза Боримечката.

— Боримечката и Спирдончето — едноокия; азъ и даскалтѣ — другия, искомандува Остенътъ. Конницитѣ стигнахъ брѣста.